ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Θέλω νὰ πῶ πὼς ἂν δὲν ἤμουνα λιγάκι σβέλτος, θᾶλυωνα τώρα κάτω ἀπὸ μερικὲς σπιθαμὲς χῶμα !

— Γιατί ;

— Γιατὶ τὰ πλούτη ποῦδα τὸ βράδυ αὐτὸ μέσα στ' ἀρχοντικὸ τοῦ φίλου μας, μ'ἄνοιξαν τὴν ὄρεξη. Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ «τ ρ υ γ ή σ ω» τὸ μέγαρο καὶ μιὰ νύχτα πῆγα ὅς ἐκεῖ μαζὺ μ' ἕνα φίλο μου, ἕνα... τ ί μ ι ο παιδί. Ὁ φίλος μου μοῦκανε πλάτες κι' ἀνέβηκα ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θᾶμπαινα μέσα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺχα δρασκελίσει τὸ παράθυρο, εἶδα αὐτὸ τὸ παλημόμυτρο νὰ ξεπροβάλη μέσα ἀπὸ ἕνα μεγάλο, σκαλιστὸ κιβώτιο μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Πάγωσε τὸ αἷμα μου, μοῦ κόπηκαν τὰ ὕπατα ! Σάλταρα ἔξω μὲ κίνδυνο νὰ γίνω κομμάτια. Μπάμ ! μοῦρριξε μιὰ ὁ φίλος, μὰ ἡ σφαῖρα ἔσπασε τὰ τζάμια, χωρὶς νὰ μὲ χτυπήση. Πηδῶντας στὸν κῆπο, τδβαλα μαζὺ μὲ τὸ φίλο μου στὰ πόδια. Ὅπου φύγει...φύγει...

— Σὲ γνώρισε ὁ ἄνθρωπος αὐτός ;

— Ὑποθέτω ὄχι. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὲ γνώρισε καὶ νὰ κάνη τὸν κουτό. Εἶνε τόσο παράξενος ἄνθρωπος !...

Ὁ Τζὶμ ἔβγολε τώρα κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Ὁ Στῆβενς ἔχει κι' ἄλλο καταφύγιο, γύρισε καὶ μοῦπε ὁ Οὐΐλλιαμ. Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένουμε αὐτό. Ἀσφαλῶς δε στὸ μέγαρο αὐτὸ θέλει νὰ μεταφέρη ἀπόψε τὸ κιβώτιό του...

Τὸ ἁμάξι σταμάτησε ἄξαφνα.

Ὁ Τζὶμ πήδησε κάτω, πλησίασε καὶ μᾶς εἶπε :

— Φτάσαμε. Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα...

Βρισκόμαστε μπρὸς σὲ μιὰ ἑτοιμόρροπη μάντρα, ποὺχε στὴ μέση μιὰ μεγάλη ξύλινη πόρτα...

Ὁ Τζὶμ πηδησε ἀπ' τ' ἁμάξι καὶ χτύπησε τὴν πόρτα μὲ τὴ γροθιά του. Σὲ λίγο ἀκούσαμε τὸ ἄνοιγμα μιᾶς ἄλλης πόρτας μέσα στὴν αὐλὴ κ' εἴδαμε τό φῶς ἑνὸς φαναριοῦ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς αὐλόπορτας. Ἀκούστηκε ὕστερα τὸ συρτό, ἀργὸ βῆμα κάποιου ἀνθρώπου ποὺ πλησίασε καὶ στάθηκε πίσω ἀπ'τὴν ἀμπαρωμένη αὐλόπορτα. Μιὰ χοντρὴ φωνὴ ἀντήχησε μέσα στὴ νύχτα :

— Ποιὸς χτυπάει τέτοιαν ὥρα ;

— Ἐγώ, Τζάκ, ἄνοιξε γρήγορα, ἀποκρίθηκε ὁ Τζίμ.

— Εἶσαι μονάχος ;

— Ὄχι, μὰ ἄνοιξε.

— Ποιοὶ εἶνε μαζύ σου ;

Φίλοι.

— Καλά, στάσου...

Ἀκούσαμε τὴ βαρειά, ξύλινη ἀμπάρα νὰ τραβιέται καὶ σὲ λίγο ἡ αὐλόπορτα ἄνοιξε διάπλατη. Ἕνας ἄνθρωπος κοντὸς καὶ ἰσχνὸς μὲ κόκκινα γένεια καὶ μουστάκια, μὲ μορφὴ παράξενη καὶ σατανική, μάτια μικρά, κόκκινα κ' ἐρεθισμένα ἀπ' τὶς καταχρήσεις πρόβαλε μπρός μας, σήκωσε τὸ φανάρι του πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, μᾶς ἔρριξε ἕνα βλέμμα ὕποπτο κ' ἔπειτα κύτταξε τὸ Τζίμ, σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσε ἐξηγήσεις.

— Θὰ σοῦ πῶ, τοῦ εἶπε ὁ Τζίμ, θὰ σοῦ ξηγήσω τώρα ἀμέσως.

Ἔπειτα γύρισε σὲ μᾶς, μᾶς ἔγνεψε νὰ περιμένουμε λίγα λεπτὰ καὶ μπῆκε μὲ τὸν κοκκινογένη στὴν αὐλή...

Ἀπομείναμε στὸ σκοτάδι περιμένοντας νὰ τελειώση ὁ Τζὶμ τὴ συνεννόησι μὲ τὸν καρροτσέρη. Τοὺς ἀκούγαμε νὰ ψιθυρίζουν μέσα στὴν αὐλή, μὰ δὲν ξεχωρίζαμε οὔτε λέξι. Ὁ Οὐΐλλιαμ πλησίασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ἁμαξᾶ καὶ τὸν ρώτησε σιγά :

— Τί λογῆς καρροτσέρης εἶν' αὐτός ; Πῶς τὸν βρίσκεις, μπορεῖ νὰ τοῦχη κανεὶς ἐμπιστοσύνη ;

— Ἐμπιστοσύνη ; Οὔτε μιᾶς πένας, ἀφεντικό. Φαίνεται περισσότερο γιὰ χασάπης παρὰ γιὰ καρροτσέρης. Μ' ἐκεῖνα τὰ κόκκινα γένεια του νομίζεις πὼς εἶνε βουτηγμένος στὸ αἷμα !...

Ἄκουσα τὸν Τζὶμ καὶ τὸν Τζὰκ νὰ ξανάρχουνται πρὸς τὴν πόρτα κ' ἔσφιξα τὸ μπράτσο τοῦ καθηγητοῦ, δίνοντάς του εἴδησι νὰ πάψη νὰ μιλάη. Ὁ καθηγητὴς πλησίασε τοὺς δυὸ ἀνθρώπους καὶ ρώτησε :

— Λοιπόν, Τζίμ, τὰ εἴπατε ;

— Ναί, ἀφεντικό.

— Καὶ τὸ παλληκάρι ἀπὸ δῶ τί λέει ;

— Λέω, τὸν διέκοψε ὁ κοκκινογένης, πὼς ἂν πληρωθῶ καλά, δέχουμαι νὰ σᾶς ὑπηρετήσω.

— Τοῦ εἶπες, ξαναρώτησεν ὁ Οὐΐλλιαμ τὸν Τζίμ, πὼς θέλουμε νὰ νοικιάσουμε τὸ κάρρο του ὧς τὸ πρωΐ ;

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ξηρὰ ὁ Τζάκ.

— Καὶ τί θὲς γιὰ νὰ μᾶς τὸ δώσης ;

— Ἑκατὸ λίρες γιὰ τὸ νοίκι...

Ὁ καθηγητὴς στύλωσε τὰ μάτια του ἐπάνω του, δυσαρεστημένος γιὰ τὸ μεγάλο ποσὸν ποὺ ζητοῦσε. Μὰ ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος δὲν τᾶχασε.

— Ἑκατο λίρες γιὰ νοίκι, ξανᾶπε, κι' ἀκόμα....

— Κι' ἀκόμα τί ; ρώτησε παραξενευόμενος ὁ καθηγητής.

— Κι' ἀκόμα τὴν ἀξία τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ τοῦ ἀλόγου, ὧς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μοῦ τὰ φέρετε πίσω, ὅπως θὰ σᾶς τὰ παραδώσω...

Ἡ ἀξίωση τοῦ ὑπόπτου αὐτοῦ ὑποκειμένου ἦταν βέβαια λογική. Μολαταῦτα ὁ καθηγητὴς ἔκαμε μιὰ τελευταία ἀπόπειρα γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν πληρωμὴ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ :

— Θὰ σοῦ φέρουμε πίσω τὸ κάρρο σου, τοῦ εἶπε. Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆς γι' αὐτό.

— Ἀνησυχῶ καὶ πολύ, ἀφεντικό.

— Γιατί ; Δὲν βλέπω τὸ λόγο...

— Ἐγὼ ὅμως τὸν βλέπω καὶ τὸν καλοβλέπω μάλιστα. Ὅταν ζητάει κανεὶς ἕνα κάρρο σὲ τέτοια ὥρα, δὲν τὸ ζητάει βέβαια γιὰ νὰ κάνη μ' αὐτὸ περίπατο στὰ προάστεια. Θὰ πῆ λοιπὸν πὼς εἶνε φόβος ἢ νὰ χάσω γιὰ πάντα τὸ πρᾶμα μου ἢ νὰ τὸ πάρω πίσω σακατεμένο...

— Δὲν σοῦ εἶπε ὁ Τζὶμ πὼς δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτα ;

— Μοῦ τῶπε, μὰ τί βγαίνει ; Ὁ Τζὶμ εἶπε ἕνα λόγο, μὰ σεὶς περιστάσεις αὐτὲς εἶνε προτιμώτερο τὸ χρῆμα.

Καταλάβαμε πὼς δὲν ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ πείσουμε μ' ἄλλον τρόπο τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Ἔπρεπε νὰ πληρώσουμε. Φαινόταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γιὰ τὸ χρῆμα πουλᾶν καὶ τὴν ψυχή τους στὸ διάβολο !...

— Ἔστω, εἶπε ὁ καθηγητής, θὰ σ' ἀφήσουμε καὶ κάτι γιὰ τὸ ἁμάξι σου. Θέλω ὅμως νὰ μᾶς κάμης ἀκόμα μιὰ εὐκολία.

— Ν' ἀκούσω...

— Θέλω νὰ μοῦ δώσης τὰ ροῦχα σου. Θὰ σοῦ ἀφήσω ἐδῶ τὰ δικά μου καὶ θὰ τὰ πάρω ὅταν γυρίσουμε.

— Αὐτὸ εἶνε εὔκολο.

— Δεῖξε μου ἕνα μέρος ν' ἀλλάξω. Κ' ἐνῶ θὰ ντύνουμαι μιλοῦμε γιὰ τὸ νοίκι τοῦ κάρρου. Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ τὰ χαλάσουμε.

Συγχρόνως ὁ καθηγητὴς γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Τζώρτζ, εἶνε ἀνάγκη νὰ βροῦμε αὐτὴ τὴ στιγμὴ χίλιες λίρες. Δὲν προέβλεπα, βλέπεις, πὼς θὰ μᾶς στοίχιζε τόσο ἡ ἱστορία αὐτή. Χρειάζουνται χίλιες λίρες γιὰ τὸ νοίκι τοῦ ἁμαξιοῦ κι' ὅ,τι ἄλλο ἔξοδο μᾶς παρουσιαστῆ. Ποῦ θὰ μπορέσουμε νὰ τὶς βροῦμε αὐτὴ τὴν ὥρα ;

Σκέφθηκα τὴ Λίλιαν. Ἦταν ἡ μόνη ποὺ θὰ μοῦ δάνειζε εὐχαρίστως ὅσα κι' ἂν τῆς ζητοῦσα. Τὸ εἶπα στὸν Οὐΐλλιαμ καὶ δὲν δίστασε καθόλου.

— Πάρε τὸ ἁμάξι καὶ τρέξε, μοῦ εἶπε. Σὲ μισὴ ὥρα πρέπει νᾶχης γυρίση.

Ἐσταφρῆ κατόπιν στὸν Τζὶμ καὶ τὸν ρώτησε :

— Μποροῦμε νὰ χασομερήσουμε μισὴ ὥρα ;

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι... Μιὰ ὅμως κ' εἶνε ἀνάγκη ἂς γίνη ἔτσι... Ἐ κ ε ῖ ν ο ς θὰ μὲ περιμένη κι' ἂν ἀργήσω λίγο...

Πήδησα ἀμέσως στ' ἁμάξι καὶ ξεκινήσαμε, ἐνῶ ὁ καθηγητὴς ἔμπαινε στὴ μάντρα γιὰ ν' ἀλλάξη ροῦχα...

Δὲν τρέχαμε πλέον στὸ δρόμο. Πετούσαμε !... Πετούσαμε παρὰ τὸν κίνδυνο νὰ τσακιστοῦμε πουθενὰ λόγῳ τῆς ὀμίχλης...

Ὅταν ἔφτασα στὸ ξενοδοχεῖο μ' ἐπληροφόρησαν πὼς ἡ κ. Στῆβενς μόλις εἶχεν ἀποσυρθῆ στὸ δωμάτιό της. Τῆς ἔστειλα τὴν κάρτα μου κ' ἔτρεξε ἀνήσυχη ὧς τὸ διάδρομο. Τὴν καθησύχασα καὶ τῆς ἐξήγησα τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο γύρισα κοντά της. Πρόθυμη τότε, χωρὶς τὸν ἐλάχιστο δισταγμό, ἄνοιξε τὴν τσάντα της καὶ μοῦ μέτρησε τὸ ποσὸν ποὺ τῆς ζήτησα. Θέλησε νὰ μὲ κρατήση κοντά της, θέλησε νὰ μάθη ἀπὸ ποῦ ἐρχόμουν, τί μοῦ χρειαζόντουσαν τὰ χρήματα αὐτά, μὰ τὴν παρεκάλεσα νὰ μὴν ἐπιμείνη.

— Εἶνε ἀνάγκη, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα, νὰ γυρίσω ἀμέσως κοντὰ στὸν κ. καθηγητή. Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως. Ὅλα πηγαίνουν καλά !...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀγρυπνη, ταλαιπωρημένη, ἀνήσυχη...